

عنوان مقاله:

بادگیر نماد هنر بومی در استفاده بهینه از انرژی باد

محل انتشار:

اولین همایش ملی انرژی های نو و پاک (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

مریم نصیری - کارشناسی ارشد اقلیم شناسی در برنامه ریزی محیطی، دانشگاه سیستان و بلوچستان

فرهاد بردباری - کارشناسی ارشد پژوهش هنر، دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

بادگیر از عناصر تاریخی معماری ایران می باشد که ابداعی مهم در معماری بومی مناطق گرم و خشک و مرطوب ایران است. این عناصر که با رویکرد اقلیمی طراحی گردیده اند، به عنوان یک سیستم سرمایه گذاری ایستا شناخته شده اند و تهویه مطبوع را با بهره گیری از انرژی تجدید پذیر باد فراهم می آورند. توجه اصلی این نوشته به معرفی بادگیرهای ساخته شده به عنوان نمونه های از معماری پایدار بومی مناطق گرم و خشک است که با استفاده بهینه از انرژی تجدید پذیر باد موجب تهویه طبیعی و آسایش ساکنان خانه بوده است و همچنین ساختی که کمترین تاثیر منفی بر محیط زیست را داشته است. مهمترین نکته در معماری های جدید استفاده بیش از حد از انرژی های غیر قابل تجدید (فسیلی) است که صدمات جبران ناپذیری بر محیط وارد می آورد. در این مقاله با توجه به روش توصیفی سعی گردید تا ویژگی بادگیرها بررسی شود تا بدین طریق به ارتباط معماری گذشتگان در جهت استفاده بهینه از انرژی تجدید پذیر و پایداری محیط اشاره شود.

کلمات کلیدی:

اقلیم معماری، سرمایه گذاری طبیعی، بادگیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/210052>

